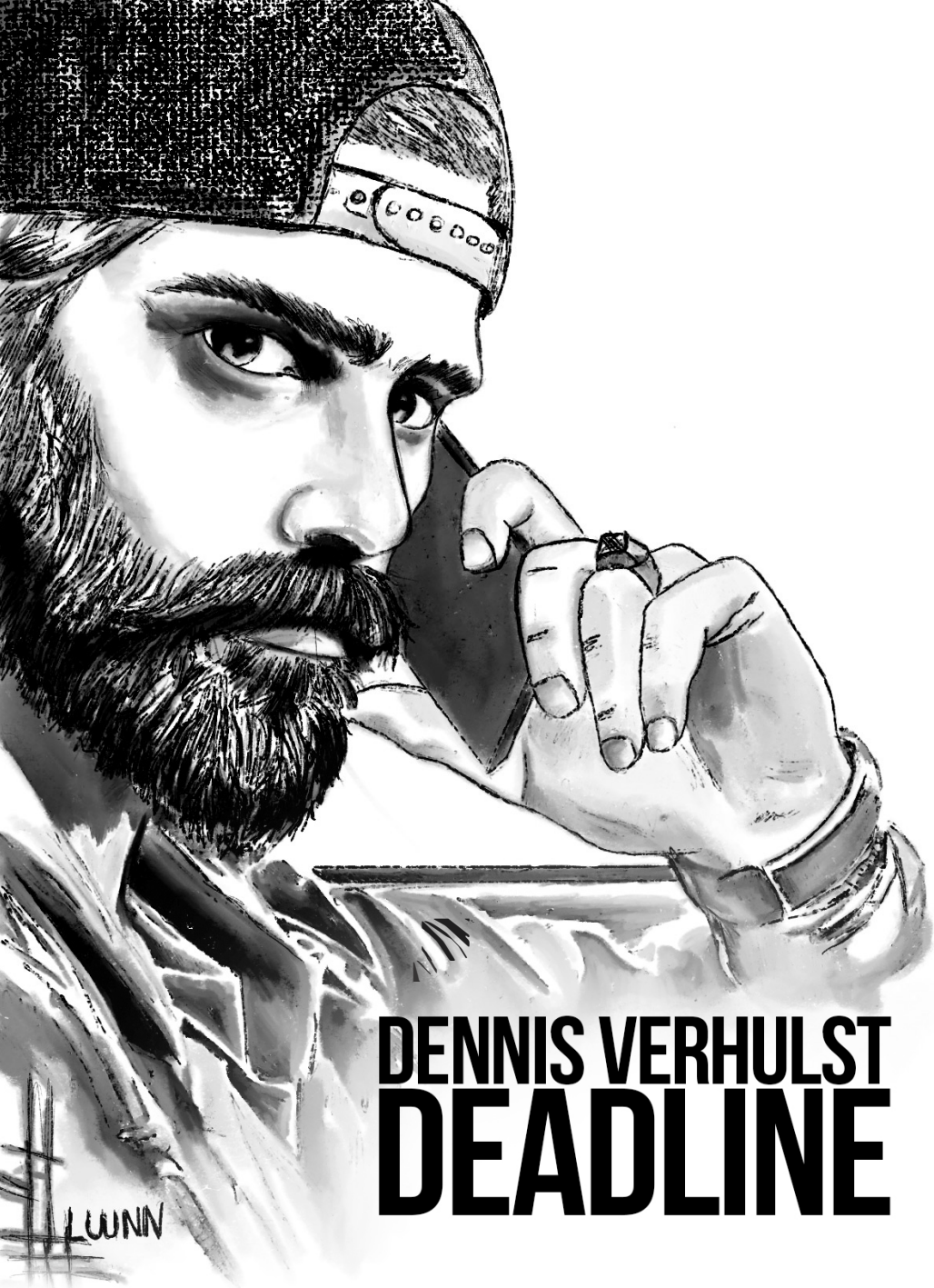

DENNIS VERHULST DEADLINE

UITGEVERIJ VERHULST

Eerste druk 2025

ISBN 9789403786773

D/2025/15593/01

Copyright © 2025, Dennis Verhulst

Auteur: Dennis Verhulst

Omslag ontwerp: Dennis Verhulst

Illustrator: Ilse Walschaerts (Luunn)

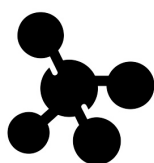
Deadline

uitgeverij@dennisverhulst.be - www.uitgeverijverhulst.be - www.dennisverhulst.be

Alle rechten voorbehouden.

Deze thriller is fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berusten geheel op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Reeds uitgebrachte Nederlandse boeken:

Mortalia Pecata reeks

Hoogmoed Superbia
Hebzucht Avaritia

Stand-alone

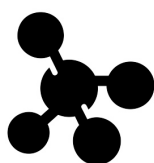
Deadline

Verwacht 2025

Het Ultimatum (spin-off MP reeks)

Publications under D.V. Hunter (USA):

Pride Superbia
Deadline

*Het is grappig.
Hoe één kleine keuze alles kan veranderen.
Controle—meer is er niet nodig
om een mens van het rechte pad te laten afwijken.*

*Denk niet dat jij onaantastbaar bent.
Het vraagt maar één moment.*

*Eén seconde van twijfel.
Een fractie van angst.
Een flits van wanhoop.*

*En dan ...
Staat je hele wereld op zijn kop.*

*Het is fascinerend.
Hoe snel een normaal persoon verandert in een dader.
Hoe eenvoudig het is om iemand te laten breken.*

*Ik heb het gezien.
Ik heb het gedaan.*

Randy

Proloog

Antwerpen, 3 december 2024, 9:05 uur

Hij zat aan een tafeltje bij het raam en had zijn koffie nauwelijks aangeraakt. De zaak was rustig. Het was net negen uur voorbij. Nog enkele mensen stonden bij de toog die hun aandacht op de koffiebekers en de geur van versgebakken broodjes hadden gevestigd. Niemand keek naar hem. Zoals hij verwachtte.

Rustig tilde hij het kopje op en nam een slok. Zijn ogen gingen naar de deur. Eén ingang, geen achterdeur. Hij herkende de twintigjarige vrouw onmiddellijk toen ze binnenkwam van de foto die hij in zijn hand had. Sinds enkele weken hield hij haar iedere morgen in de gaten en wist hij ondertussen perfect wat haar routine was. Waar ze naartoe ging, wat ze bestelde, hoelang ze spendeerde in de koffiezaak voor ze naar het werk vertrok en aan welk tafeltje ze ging zitten. Elk detail zorgde ervoor dat alles volgens zijn plan verliep. Hij zakte iets onderuit op de bank en liet zijn vingers over de USB-stick in zijn zak gaan. Alles verliep volgens zijn plan. Zodra ze de bestelling van haar koffie had doorgegeven, legde hij de stick op het tafeltje en stond op. Langzaam, zonder haast. Hij wilde geen fouten maken.

Toen hij haar passeerde, liep hij recht tegen haar aan. Haar laptop viel bijna uit haar handen.

‘O, sorry,’ zei hij met een vriendelijke glimlach en liet zijn hand subtiel langs haar jaszak glijden. Geen seconde te lang, geen seconde te kort.

Tess glimlachte nerveus. ‘Geen probleem,’ zei ze. Ze keek hem nauwelijks aan en vestigde haar aandacht weer op haar telefoon.

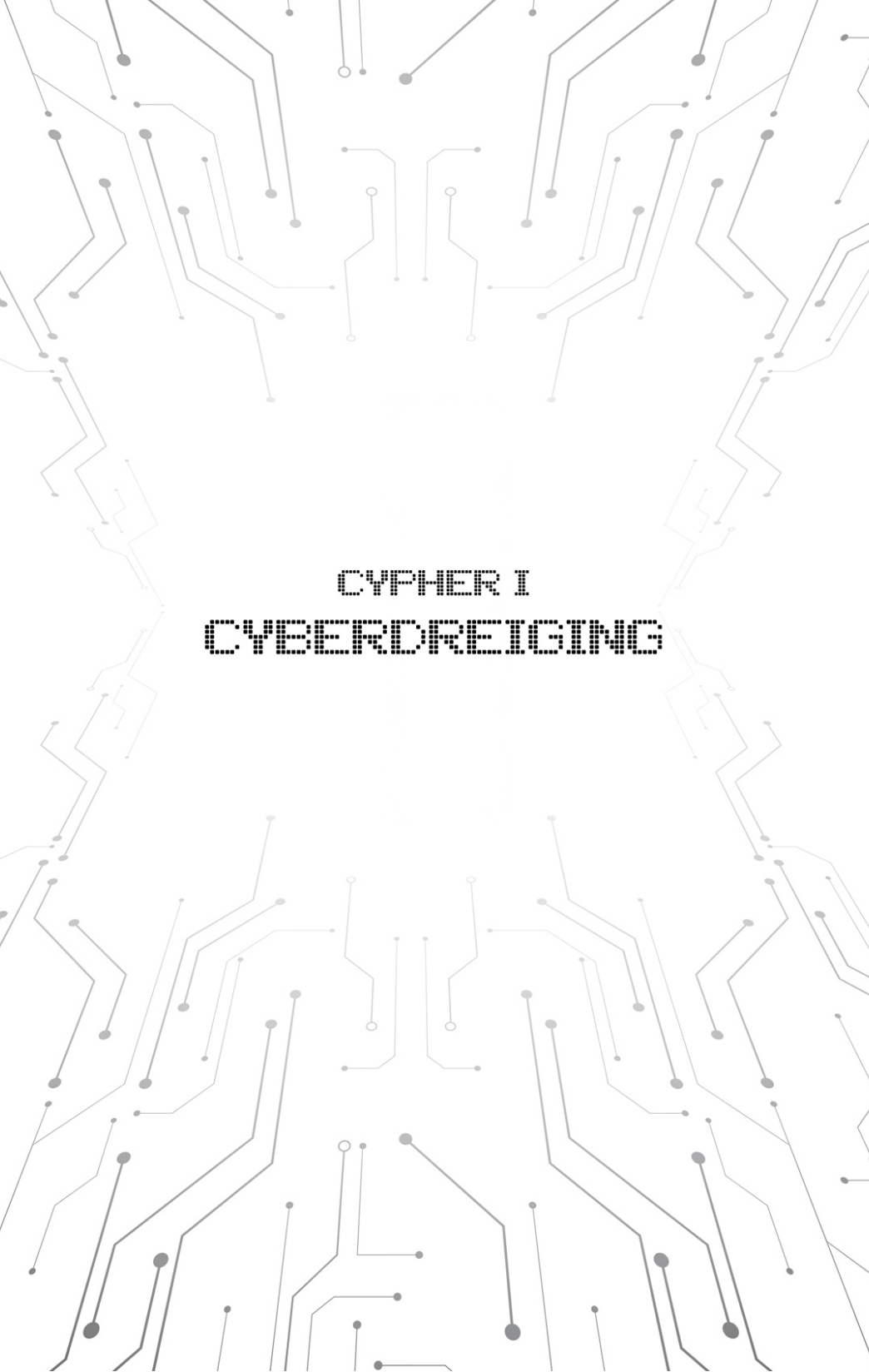
Hij knikte, ging naar buiten en verdween in de menigte.

Eenmaal in de steeg haalde hij zijn telefoon tevoorschijn. Hij tikte op het scherm, en een kleine cirkel begon te pulseren, waar verschillende rijen tekst over het scherm vlogen. Na enkele seconden verscheen een bericht.

Overname camera's geactiveerd. Exploit succesvol geïnstalleerd.

Een glimlach verscheen op zijn gezicht. Het spel was begonnen.

In de koffiezaak bleef Tess staan voor het tafeltje waar ze altijd ging zitten. Haar blik viel op de USB-stick die op het tafeltje tegenover haar lag. Ze fronste haar wenkbrauwen en keek vluchtig om zich heen. Misschien kon ze te weten komen wie de USB-stick had achtergelaten. Ze ging zitten en na een korte aarzeling, stak ze hem in haar computer.

The background of the entire page is a complex, abstract pattern of thin, grey lines that resemble a circuit board or a network diagram. These lines are interconnected by small dots, some of which are solid grey and others are hollow white circles. The pattern is dense and fills the entire frame, creating a sense of digital connectivity and complexity.

CYPHER I CYBERDREIßING

Een dag eerder

De geur van verse koffie drong haar neus binnen toen Tess de koffiezaak binnenstapte. Haar vingers voelden koud aan van de frisse wind buiten, maar ze besloot haar handschoenen niet uit haar tas te halen. Alles wat ze wilde was stilte, net zoals elke ochtend voor ze naar het werk ging. Maar deze ochtend was iets anders verlopen en haar humeur was volledig verpest.

Ze was nog steeds boos. Of misschien was teleurgesteld een beter woord. Haar vader, Gert, had weer dezelfde preek afgestoken: “Je moet wat vaker bellen, Tess. Een beetje contact met je familie is toch niet te veel gevraagd?”

Hij begreep het niet. Hoe zou hij dat ook kunnen? Hij wist niets van haar werk, niets van hoe haar dagen eruit zagen.

Beveiligingssystemen hacken voordat anderen dat konden was geen job die je eenvoudig uitlegde, al helemaal niet aan een postkoerier die trots was op zijn vaste route en routine.

Tess zuchtte en bestelde een latte macchiato. Terwijl de barista de melk opschuimde, viel haar blik op de muur met krijtborden vol rommelige quotes en handgeschreven menu's.

Verlies nooit jezelf in chaos. Alles wat je ziet, wil je evenaren.

Dat was er zo eentje. Ze rolde met haar ogen.

Ze had geen tijd voor dit soort sentimentele onzin. Er was een deadline op het werk waar ze zich zorgen over moest maken—iets met een CEO die paranoïde was over datalekken. Tess was goed in wat ze deed, beter dan goed zelfs. Briljant volgens haar collega's.

Maar dat was nooit goed genoeg voor haar vader. “Je leeft als een kluizenaar, Tess. Kom een keer buiten. Leer mensen kennen. Laat dingen los.”

Loslaten. Hij had makkelijk praten. Het was haar focus en discipline die haar hier gebracht hadden, die haar goed hadden gemaakt in iets waar weinig anderen in uitblonken. Wat was er mis met een beetje afstand?

Haar telefoon trilde in haar jaszak. Ze wist dat het hem was, alweer. Een kort moment overwoog ze om op te nemen, maar ze schoof de gedachte weg en liet de telefoon in haar zak. Nee. Even stilte. Dat had ze nodig.

Met de latte in haar handen zocht ze een rustig tafeltje bij het raam, haar vaste keuze in de koffiezaak. Terwijl ze haar laptop openklapte, probeerde ze haar vader uit haar hoofd te bannen. Maar dat was lastiger dan gedacht. Ondanks alles hield ze van hem, op haar manier. Hij was het tegenovergestelde van wat zij was: hartelijk, makkelijk in de omgang, kortom, een extravert. En toch voelde ze een onuitgesproken oordeel, elke keer dat ze bij hem was. Maar zijn laatste woorden nadat ze de telefoon aflegde bleven in haar hoofd ronddwalen: “Waarom kun je niet iets ... normaler zijn, Tess?”

Net zoals iedere morgen stond aan de overkant van de koffiezaak een geblindeerde BMW M3 geparkeerd. Het was haar nooit opgevallen, maar de wagen stond er al de laatste drie maanden. Niemand keek ernaar. Voor de meeste voorbijgangers was het gewoon een auto. Voor hem was het een mobiele uitkijkpost.

Hij zat stil in zijn bestuurdersstoel. De reflexcamera stond stabiel op een statief dat op zijn benen rustte. Hij had alles in beeld: de toog waar de barista aan het werk was, het tafeltje bij het raam, en natuurlijk haar. Tess Parker. Een jonge vrouw met lang, donkerbruin haar en een natuurlijke uitstraling.

Ze zat daar zoals altijd. Ongestoord. Laptop open. Haar vingers bewogen snel over het toetsenbord. Ze dronk van haar koffie zonder op te kijken, alsof de wereld buiten niet bestond. Dat maakte haar zo interessant. Briljant en toch ... afgesloten. Eenzaam. Het was fascinerend hoe zulke mensen nooit wisten dat ze bekeken werden.

Hij zoomde in. De lens bracht haar gezicht dichterbij, dichterbij dan hij ooit in een gesprek zou kunnen komen. Ze fronste licht, waarschijnlijk geconcentreerd op wat er op haar scherm stond. Hij maakte een paar foto's. Klik. Klik. Het geluid was nauwelijks hoorbaar in de afgesloten cabine. Zijn telefoon trilde zacht in het dashboardvakje. Hij pakte hem zonder zijn ogen van haar af te wenden. Een korte melding verscheen op het scherm. *Installatie compleet. Toegang tot systeem Wilrijk Express.*

Dat kon maar één ding betekenen. Zijn blik gleed even weg van haar gezicht, naar het kleine icoontje op het scherm. Hij opende de bijlage. Een kaartje verscheen, de route van morgenochtend was duidelijk gemarkeerd. Namen van straten, tijdstippen, afleverlocaties—alles wat hij nodig had.

Een kleine glimlach trok over zijn gezicht. Het had even geduurd, maar nu was het compleet. Hij keek weer naar Tess. Dit ging niet over haar vaardigheden of routine. Nee, dit ging over hem. Haar vader, Gert Parker. Hij was slechts een middel. Een schaakstuk. En Tess? Zij zou de sleutel zijn om alles omver te werpen.

In zijn hoofd liep hij de komende 24 uur door. De USB-stick. De tracker. De eerste opdracht. Het moest perfect verlopen. En als alles goed liep, zou Tess zichzelf in het spel vastzetten zonder dat ze het doorhad.

Hij zette de telefoon weg, pakte de camera opnieuw op, zoomde verder uit en keek naar haar hele houding. Ze leunde iets achterover toen ze haar blik op haar koffie liet rusten. Mensen als Tess geloofden altijd dat hun wereld voorspelbaar was, dat ze controle hadden. Die zwakte zou hij aanspreken.

Hij legde de camera neer en startte de motor van de BMW. De auto bromde terwijl hij optrok. De volgende stap was duidelijk. Morgen zou het beginnen.

Tess

De lucht in de kleine kantoorruimte van Tess voelde klam aan. De verwarming draaide op volle toeren en het leek niemand iets te schelen dat de thermostaat overuren draaide. Tess had zelfs haar ventilator aangezet die ze dacht veilig op te bergen tot volgende zomer. De koffie naast haar was koud, onaangeroerd en haar blik zat vastgeroest aan het scherm van haar laptop.

Vier uur. Dat was alles wat ze nog had. De tijd tikte weg. Het bedrijf, een gigant in de farmaceutische industrie, had zich net in België gevestigd en was doelwit geworden van een reeks cyberaanvallen. Datalekken. Inbraken. Malware die bestanden gijzelden en het hele netwerk platlegde. Tess moest ervoor zorgen dat dat nooit meer zou gebeuren. Daarom had ze de cyberaanval gesimuleerd en geconstateerd dat ze het systeem waren binnengedrongen via ransomware. Een onvoorzichtige werknemer had een link geopend die criminelen toegang had verschaft tot hun systemen.

De e-mail die deze ochtend in haar mailbox zat van de CEO was glashelder.

Ze willen een compleet beveiligingssysteem tegen elke mogelijke aanval. Vandaag. Tijd is geen luxe. Onze klant eist onmiddellijke actie.

Het was onmogelijk natuurlijk. Zo'n systeem ontwerpen, testen en implementeren duurde normaal gesproken weken, maanden. Maar dit was de realiteit waarin ze werkte. De klant betaalde voor het onmogelijke, dus het onmogelijke moest gebeuren.

Ze hapte naar adem en tikte een nieuw commando in. Haar scherm flikkerde. Een dashboard met zwakke plekken verscheen. Een lange lijst. Te lang om na te kijken. Ze beet op haar lip en voelde de frustratie opborrelen. Hoe hadden ze dit zo ver kunnen laten komen? Het leek alsof iemand dit netwerk expres had opgezet als een doelwit, alsof ze hackers uitnodigden om binnen te komen.

Een schaduw viel over haar bureau. Ze wist al wie het was voordat hij een woord had gezegd.

‘Tess, hoever staat het?’

De stem van Peter Vermeiren, de CEO van het beveiligingsbedrijf Iron Security, doorbrak haar concentratie. Hij was groot, breedgeschouderd en zat strak in het pak. Zijn stem had altijd die opgejaagde toon, alsof hij op het punt stond te exploderen.

Tess keek niet op van haar scherm. ‘Ik werk eraan.’

‘Ik weet dat je eraan werkt,’ zei hij. ‘Maar werken is niet genoeg. De klant verwacht resultaten en ik ook. Dit moet binnen vier uur opgelost zijn. Snap je wat dat betekent?’

Ze draaide haar hoofd langzaam naar hem toe.

‘Ja, Peter. Dat betekent dat ik alle datalekken moet zien te vinden, een complete firewall moet bouwen én een anti-ransomwareprogramma moet ontwerpen terwijl ik ook nog ademhaal. Maar ja, ik snap het.’

Zijn ogen vernauwden. Hij haatte het als ze sarcastisch was. Maar in plaats van tegen te sputteren, ging hij naast haar schouder staan en keek naar het scherm. Zijn ademhaling was zwaar en rook naar alcohol. Ze probeerde haar neus dicht te houden. Als ze iets niet kon verdragen, was het de geur van alcohol om tien uur in de ochtend.

‘We kunnen ons geen fouten permitteren,’ zei hij toen iets milder. ‘Als dit bedrijf niet tevreden is, verliezen we een klant die ons miljoenen kan opleveren. Geen druk, hoor.’

Tess staarde hem aan, maar ze zei niets. Haar ogen brandden

door zijn idiote schedel. Geen druk hoor. Natuurlijk niet. Ze was de beste IT-specialist in het bedrijf en dat wist hij. Dat wist iedereen. Maar dat betekende niet dat ze van staal was. Ze draaide zich terug naar haar scherm en typte een reeks nieuwe commando's in.

De lijst met beveiligingsproblemen werd korter. Een zwakke server hier, een onbeschermd bestand daar. Ze vond een open poort die malware kon binnenlaten en sloot hem af. Elke keer dat ze een fout herstelde, voelde ze een kleine *woohoo*, maar het was niet genoeg.

'Weet je wat er gebeurt als dit misgaat?' vroeg Peter toen. 'Ik wil dat je het begrijpt. Niet alleen onze reputatie staat op het spel. Jij staat op het spel. Zij zullen met hun vinger naar jou wijzen.'

Ze draaide haar hoofd weer naar hem en zette een kille blik op. 'Ik doe mijn werk, Peter. Laat me dat dan ook doen.'

Hij zuchtte met een zwaar, geïrriteerd geluid en stapte achteruit. 'Goed. Maar als het mislukt, is het jouw naam op het rapport. Niet dat van mij.'

Toen hij wegliep, ontspande ze zich een fractie van een seconde, maar haar hart bonsde in haar keel. Dat was Peter: altijd opjagen, nooit laten merken dat hij haar waardeerde. Ze wist wat ze kon. Ze wist dat ze dit kon oplossen. Maar zelfs zij had haar limiet en haar laten werken in kalmte was het enige wat dat kon doen slagen.

Haar ogen sprongen naar de klok in de hoek van het scherm. 10:38u. Minder dan drie uur nu. Ze pakte haar koude koffie, dronk een slok, en begon opnieuw te typen.

Tess

3 december 2024, 9:10 uur

Tess haalde haar schouders op en vestigde haar aandacht opnieuw op haar telefoon terwijl de barista haar dagelijkse latte klaarmaakte. Ze had geen bericht meer ontvangen van haar vader sinds gisterenochtend. Het kon hem blijkbaar niets schelen dat ze zich slecht voelde door zijn domme uitspraak.

‘Tess? Je latte is klaar.’

‘Twee euro, tachtig.’

Ze glimlachte en gooide de muntjes op de toog.

‘Dankjewel,’ antwoordde ze en ging zitten aan het tafeltje, net zoals elke ochtend. Ze klikte haar laptop open en liet haar vingers over het toetsenbord glijden. Maar vandaag leek er iets anders.

Haar blik bleef hangen op een zwarte USB-stick op de tafel voor haar. Achteloos achtergelaten naast een kop koffie die al koud was geworden. De koffiezaak was bijna leeg. Een vrouw aan de toog probeerde haar huilende baby stil te krijgen, en de barista praatte zachtjes met een man aan de toonbank terwijl hij de machines schoonmaakte. Niemand keek naar het tafeltje. Niemand leek de stick op te merken.

Tess probeerde haar aandacht terug te brengen naar haar werk. Er was een nieuwe deadline. Het farmaceutische bedrijf had een nieuwe cyberaanval gehad vannacht op een andere server. Deze keer waren ze niet binnen geraakt, maar vandaag moest ze het beveiligingssysteem testen. Haar gedachten bleven afdwalen. De

stick leek haast naar haar te roepen, een vreemd soort aantrekkingskracht die ze niet kon verklaren.

‘Gewoon laten liggen,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Het is niet jouw probleem.’

Toch bleven haar ogen naar het ding afdwalen. Ze slikte, draaide haar koffie om in haar handen en keek om zich heen. De vrouw met de baby liep naar buiten, en de barista verdween naar de keuken. Voor het eerst was Tess alleen. Ze wilde hem laten liggen. Dat zou verstandig zijn. Maar haar vingers jeukten.

Misschien heeft iemand hem vergeten. Misschien staat er iets persoonlijks op. Iets belangrijks. Ze keek naar de stick. Het was belachelijk, hoe ze hierover zat te piekeren. Gewoon oppakken en inleveren bij de barista. Of laten liggen.

Haar nieuwsgierigheid won. Voorzichtig stond ze op, liep naar het tafeltje en pakte de stick. Hij voelde glad en ijskoud in haar hand, alsof het ding er al een half uur onaangeroerd lag. Ze draaide hem tussen haar vingers en haar hartslag versnelde. Niemand leek het op te merken.

Ze voelde de neiging om hem meteen in haar laptop te steken, maar iets hield haar tegen. Wat als het een grap was? Of erger nog, malware? Ze wist beter. Dit was haar vakgebied. USB-sticks waren de ideale valkuilen.

Maar wat als ...?

9:18 uur

Tess stopte de USB-stick in haar laptop en hield haar adem in terwijl het apparaat hem registreerde. Het scherm knipperde, en een venster sprong open. Er stond slechts één bestand op: “Open_Me.exe.”

Haar vingers aarzelden boven het touchpad. Dit was fout. Dit was het soort bestanden waar ze klanten voor waarschuwde. Toch

kon ze haar curiositeit niet onderdrukken. Ze klikte.

Het scherm werd zwart. Een moment lang gebeurde er niets en dacht ze dat haar laptop vastliep. Toen verschenen er drie puntjes. Witte, geanimeerde bolletjes, getypt, alsof iemand op dat moment live met haar communiceerde. Ze wilde de USB-stick eruit trekken toen een bericht verscheen.

‘Hoi Tess, steek je oortjes even in.’

Ze fronste.

‘Wat is dit?’ mompelde ze zacht. Haar hand ging naar haar tas, waar ze haar oortjes uithaalde. Ze twijfelde, keek even rond in de koffiezaak en plugde ze in.

Een stem klonk in haar oren. Rustig, rationeel en bijna geruststellend.

‘Tess, je denkt misschien dat je alles onder controle hebt, maar geloof me... dat heb je niet. Nog niet. De stick op de tafel. Dat was geen toeval. Je bent slimmer dan de rest en je bent opmerkzaam, Tess, en precies daarom heb ik je nodig. Maar maak je geen zorgen... als je doet wat ik vraag, komt alles goed. Vertrouw me.’

Tess verstijfde. Haar blik bleef hangen op de geluidsgolven die op haar scherm verschenen. De stem was warm en vriendelijk. Maar dat maakte het niet verontrustend. Hij kende haar naam.

‘Wie ben je? Wat wil je van me?’ fluisterde ze.

De man lachte zachtjes met een ontspannen, zelfverzekerd geluid dat haar alleen maar ongemakkelijker maakte.

‘Tess Parker, zo nerveus hoeft je niet te zijn, je bent een vrouw die altijd op scherp staat.’ zei de stem. ‘Net 21 jaar, slim, analytisch, maar toch een tikje wantrouwend. Dat waardeer ik. Sorry voor mijn manieren. Laat ik me even voorstellen: mijn naam is Randy. Gewoon Randy.’

Tess beet op haar lip. Haar handen trilden op het toetsenbord.

‘Hoe ken je mijn naam? Hoe weet je wie ik ben?’

‘Rustig, rustig. Geen reden voor paniek. Laten we dit simpel

houden, oké? Ik heb je niet opgezocht om je bang te maken. Integendeel. Het is simpel. Jij bent de sleutel, en ik ben de deur. Ik ben hier omdat ik je nodig heb. Je bent, hoe zal ik het zeggen ... uniek.'

Haar adem stakte. Uniek? Haar maag draaide zich om. 'Ik weet niet waar je het over hebt. Wat wil je?'

De geluidsgolven op het scherm gingen op en neer. Zijn intonatie veranderde.

'Je hulp, Tess, het zit zo: ik weet wat je doet. Je werk, je talenten. Je bent een ster in je vakgebied. Beveiligingssystemen? Je bent een soort digitale kluizenkraker. Je bent dus briljant. Maar weet je wat dat ook betekent? Het betekent dat jij dingen kunt oplossen die anderen niet kunnen.'

Ze voelde haar handpalmen zweterig worden.

'Je hebt me gevolgd ...'

'Ik zou het liever *onderzoeken* noemen,' onderbrak hij haar. 'Ik ben al een tijdje bezig, Tess. Je bent me niet zomaar opgevallen. Maar laten we dit eenvoudig maken. Ik wil je helpen. En ik wil dat jij mij helpt. Een win-winsituatie, snap je?'

'Helpen?' klonk ze scherp. 'Ik wil je niet helpen. Sterker nog, dit gesprek is al veel te lang aan de gang. Ik ...'

Het scherm flikkerde, en plotseling verscheen er een live video. Ze hield haar adem in toen ze het beeld herkende. Haar vader. Gert stond in de kou naast zijn bestelwagen, pakketjes op te stapelen in de laadruimte. Het leek een gewone ochtend, maar dit was het begin van een dag die allesbehalve gewoon was.

'Ik snap dat dit even schrikken is,' zei Randy met een kalme toon. 'Maar luister naar me, Tess. Dit is belangrijk. Er zit een bom onder de wagen van je vader. Ja, dat hoor je goed. Een bom.'

Haar hart bonkte in haar keel. 'Wat?!'

'Rustig. Geen paniek. Paniek helpt niemand. Kijk, dit ziet er misschien slecht uit, maar als we samenwerken, komt je vader

veilig thuis. Jij hebt de controle, Tess. Jij kunt dit oplossen.'

Haar ogen waren vastgelijmd aan het scherm. De camera zoomde in op de onderkant van de wagen. Daar zat het: een metalen cilinder, vastgezet met magneten. Een klein rood lampje knipperde in een stabiel ritme.

Ze voelde haar keel droog worden en greep naar de kop koffie om een slok te nemen.

'Waarom doe je dit?'

'Het is grappig, nietwaar? Hoe één kleine keuze... alles kan veranderen.' Randy's stem klonk nu bijna verbaasd. 'Tess, ik doe dit niet om gemeen te zijn. Dit is geen spelletje. Het is simpel: ik heb iets nodig, en jij bent de enige die dat kan leveren. Jouw vader is gewoon een ... incentive. Een garantie dat je me serieus neemt.'

Ze voelde haar lichaam trillen van woede en angst.

'Wat wil je?'

Het beeld veranderde weer.

Hartelijk dank voor het lezen van *Deadline*.

Ik wil graag mijn proeflezers bedanken voor hun scherpe blik, mijn familie voor het geduld wanneer ik weer eens in mijn hoofd zat, de bibliotheken en boekhandels die verhalen een plek geven, en natuurlijk de lezers die hun enthousiasme delen—op Hebban, via sociale media of gewoon in een persoonlijk bericht. Jullie steun en feedback betekenen veel voor mij als auteur.

Als je van *Deadline* genoten hebt, zou ik het enorm waarderen als je een recensie achterlaat op Hebban, Kobo of je leeservaring deelt met anderen. Elk woord, elke aanbeveling maakt een verschil voor een auteur.

Benieuwd naar meer?

Op www.dennisverhulst.be ontdek je mijn andere boeken, nieuws over literaire events en toekomstige projecten.

Ook op Facebook blijf je op de hoogte via *Dennis Verhulst auteur*.

